

Az ablak, amit mindig nyitva kell hagyni

Münnich Ákos

Prof. dr., egyetemi tanár
Debreceni Egyetem,
Pszichológiai Intézet
munnich.akos@arts.unideb.hu

A társadalmak mint emberi közösségek, igénylik a közösség tagjai közötti kommunikációt még akkor is, ha sokan igyekeznek ezt beszűkíteni és esetenként megszüntetni. A tagok közti kommunikáció sajnos sok esetben nem egyszerű, például azért, mert messze vagyunk egymástól, vagy, mert nagyon eltérőek a személyiségeink és nem keressük egymás társaságát. Modern világunkban már számos lehetőségünk van arra, hogy megkeressünk, illetve megtaláljunk másokat, akik távol vannak tőlünk, de úgy tűnik, hogy a kommunikációs lehetőségek széles tárháza sem hozza igazán közel egymáshoz a gondolatokat és az embereket.

A modern világunkban is megmaradt a félelem másoktól, más hatalmaktól, aminek egyik következménye, hogy egy-egy ország a saját belső világát is igyekszik részekre osztani, és a részek közötti kommunikációt korlátozni, illetve felügyelni. Úgy tűnik, hogy ez már így is marad, ezért különösen fontosak az olyan kommunikációs terek, ahol van esély beszélgetni még a különösen elzárt részek lakóival is. Persze, ne feledjük, hogy jelen világunkban vannak globális kommunikációs csatornák, de egyre több jel mutat arra, hogy ezek a csatornák valójában szűkre szabott érdekeket képviselnek, és ezek a háttérben tevékenykedő érdekek természetüktől fogva nem nyilvánosak és sokszor nehéz felismerni és esetenként fellépni ellenük.

Összességében el kell fogadnunk, hogy egy ország belügye kifejezetten fontos a lakosság biztonsága és fejlődése érdekében, ugyanakkor az is fontos, hogy a belügy közügy legyen. Szerintem a tudomány lehet egy közös nyelv, amit a részek használhatnak, és például a Belügyi Szemle egy ablak, amit mindig nyitva kell hagyni, és amin keresztül a benn és kinn levők tudnak beszélgetni és megérteni egymást. Annak eldöntése, hogy ki van benn és ki van kinn valójában nem lényeges, de rajta keresztül jól láthatjuk egymást, amikor benézünk vagy éppen kinézünk az ablakon.

A Belügyi Szemle egyrészt biztosítja, hogy a belügy tudományos igényességű munkái közügygé válhassanak, és ezáltal egy szélesebb tudományos közösség

is megismerheti a munkáikat, és a folyóirat a nyitottsága megadja a lehetőséget a külső kutatóknak, hogy hozzátegyék szakértelmüket a belügy napi szintű és hosszabb távú feladatainak megoldásához. A Belügyi Szemle egy különleges státuszú és széles spektrumú szakmai folyóirat, ami ráadásul rugalmasan követi a napi kihívásokat, mint például a COVID–19-világjárvány következményeinek a hatását elemző különszáma. Gyakran és szívesen megjelenteti fontos közügyek szakmai vonatkozású elemzéseit, legyen szó migrációról vagy korrupcióról. A szerkesztőket dicséri, hogy a tudományos igényességből nem engednek, a tanulmányok magas szintűek, és kifejezetten szerkesztői igényességre utal, hogy gyakran megjelennek különszámok. A különszámokat azért tartom fontosnak és követendőnek, mert tematikusan fogják össze az aktuális szakmai kihívásokra adott válaszokat, ezáltal is segítve az olvasókat az információs áradatban való szakmai alapú eligazodásban. Elindult a határokon túlmutató kommunikáció is, megjelent az angol nyelvű publikációk iránti igény, ehhez remélhetőleg kapcsolódik majd a külföldi szerzők megjelenése is, ami azt is jelenti, hogy az ablakot egyre jobban kinyithatjuk, így egyre több friss levegő áramolhat ki és be.

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Münnich Á. (2022). Az ablak, amit mindig nyitva kell hagyni. *Belügyi Szemle*, 70(11), 2369–2370. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.11.43>